

jsou důvody, o něž se opírá stížnost pro zodpovědění otázky, zda nař. rozhodnutím stanovená výše pohřebného odpovídá zákonu, zcela nerozhodny. Stížnost na těchto důvodech založená nemá proto opory v zákoně a jest tudíž bezdůvodná.

Č. 1273.

Zaměstnanci státní: Svobodný státní zaměstnanec, který se stará o svou neteř, jež mu dříve vedla domácnost, ale nyní má svoji domácnost jinde, opatrujíc tam též část majetku žadatelova, nemá proto nárok na to, aby byl zařazen do 2. rodinného stupně drahotních přídavků.

(Nález ze dne 1. dubna 1922 č. 3837.)

Věc: Bedřich K. v L. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran zařazení do 2. stupně drahotních přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li byla ze zásadních důvodů odepřena výplata drahotních příspěvků 2. stupně, již se jako státní profesor domáhal z důvodu, že se musí starati o svou neteř, která mu dříve vedla domácnost, a též nyní má část jeho majetku v opatrování.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost, dovolávajíc se zákona č. 348 z r. 1919 jako doplňku nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z. a poukazujíc k tomu, že st-l vydržuje domácnost neteře, poněvadž tato má ještě věci jeho v opatrování, on o prázdninách v domácnosti té se stravuje a pouze pro nedostatek bytů v L. nemůže tam společnou domácnost vésti. Z okolností těchto dovozuje stížnost, že poměr ten vyhovuje podmínkám zákona o osobách ženatým na roveň postavených.

Nss nemohl stížnost tuto uznati důvodnou. Min. nařízením ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z. stanoven státním zřízencům právní nárok na přídavek k služebním platům dle stavu rodiny a zařazení do 1. třídy svobodní a ovdovělí zřízenci státní, do 2. třídy ženatí zřízenci bez dětí a ovdovělí zřízenci s 1 dítětem. Dle odst. 5. § 4 byli ovdovělí státní zřízenci na roveň postaveni ženatým, udržují-li svou domácnost pro své děti, a to tak dlouho, dokud by ještě některé z dětí nedovršilo 12 roků života. Článkem II. nař. vlád. ze dne 23. června 1919 č. 348 sb. z. a n. rozšířen nárok ten na družky života, jež jsou matkami nemanželských dětí státního zaměstnance, jakož i na nemanželské dívky, schovance, pokud žijí ve společné domácnosti se zaměstnancem a na nemanželské děti státního zaměstnance s jeho svolením v matrice jemu připsané, které sice nežijí s ním ve společné domácnosti, k nimž však on plní vyživovací povinnosti. Dalšího právního nároku zákon nestanovil. V odst. 6 § 4 ustanoveno sice, že svobodní státní zřízenci, jež žijí ve společné domácnosti s prarodiči, rodiči nebo se sourozenci mohou býti na roveň pokládáni zřízencům ženatým, bezdětným, uhražují-li následkem právního nebo mravního závazku prokazatelně převážnou částí výživu těchto příbuzných pro jejich nuznost. Z tohoto posléz citovaného ustanovení je nade vší pochybnost zjevno, že v těchto případech ponecháno na uváženu správnímu úřadu, zdali žádosti svobodného státního zřízence o zařazení do 2. stupně drahotních přídavků chce vy-

hověti, že však tento zřízenec na toto zařazení nemá právního nároku. St-l sám netvrdí, že jeho meteř náleží k osobám, jejichž udržování dle uvedených ustanovení zakládá nárok na zařazení st-le do 2. třídy § 4, rovněž netvrdí, že bývalá správkyň domácnosti st-lovy náleží k osobám, které má uvedený předpis na mysli. Není-li tu však právního nároku, nemůže také býti práva, které nař. rozhodnutím mohlo býti porušeno.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1274.

Zaměstnanci státní: I. * Aktivnímu státnímu zaměstnanci, jehož manželství bylo rozloučeno, třebaš byl povinen pečovati o výživu svojí dřívější manželky, nepřísluší nárok na zařazení do vyšší rodinné třídy drahotních přídavků podle odst. 3. § 4 nař. min. fin. z 11. září 1918 č. 333 ř. z. — II. Manželce a jiným členům rodiny stát. zaměstnance, na něž se mu dostává drahotních přídavků, nepřísluší přímý nárok na tyto přídavky proti státu.

(Nález ze dne 1. dubna 1922 č. 4489.)

Věc: Marie H. na K. V. proti ministerstvu pošt a telegrafů v Praze stran drahotních přídavků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením zemského soudu v Praze bylo k souhlasné žádosti vrchního poštovního oficiála Antonína H. a st-lky jejich manželství rozvedeno. Usnesením téhož soudu ze dne 30. června 1920 č. j. — bylo pak k žádosti Antonína H. manželství toto pro nepřekonatelný odpor rozloučeno. Antonín H., který dne 23. května 1919 zavázal se st-lce platiti alimenty penízem 120 K měsíčně, požíval jako státní úředník i po rozvodu a po rozloučení drahotního přídavku podle 2. třídy jako ženatý (rozvedený) bezdětný. Dne 2. března 1921 uzavřely zmíněné strany u zemského soudu v Praze soudní smír, jímž se Antonín H. zavázal, že st-lce zaplatí za dobu od 1. dubna do 30. června 1920 rozdíl mezi výživným 120 K a drahotním přídavkem 195 K, kterého od státu na manželku požíval; poněvadž i po rozluce, tedy od 1. července 1920 byl mu tento přídavek poukazován, a to penízem 195 K a od 1. listopadu 1920 penízem 315 K, tak že tímto způsobem obdržel do konce března 1921 celkem 1275 K, zavázal se tento peníz složit u soudu za tím účelem, aby byl vydán st-lce, prohlásí-li poštovní správa, že na tuto částku nečiní nároků a s vydáním st-lce souhlasí. Stane-li se tak a bude-li mu i nadále drahotní přídavek na st-lku vyplácen, bude jí mimo dosavadní 120 K platiti měsíčně 195 K do té doby, než vstoupí sám do nového manželství. Dne 5. března 1921 učinil Antonín H. u poštovního úřadu Praha 15 prohlášení, v němž uvedl, že zemský soud rozhodl, že vyplácení drahotního přídavku po rozluce bylo nesprávné, a že proto bylo mu rozdíl mezi placenými alimenty a tímto přídavkem složit k soudu a nebude-li poštovní správa nař. činiti nároků, že jest jej st-lce vyplatiti. Vzhledem k tomu žádal, aby poštovní ředitelství svoje nároky na tento obnos uplatnilo a jemu dnem 1. dubna 1921 (ač je povinen dále platiti výživné 120 K měsíčně) přídavek zastavilo. Zmíněný úřad předkládá toto prohlášení připomenul, že rozlučka manželství